

Cod ECLI ECLI:RO:CAALB:2025:057.#####

Dosar nr. ###/57/2025

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL #####

SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

SENTINȚA Nr. ###/2025

Ședința publică de la 24 Aprilie 2025

Completul compus din:

PREȘEDINTE #####

Grefier #####

Ministerul ##### – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel ##### reprezentat de doamna procuror #####

Pe rol se află pronunțarea asupra acțiunii formulată de reclamanta #####-##### împotriva pârâtei CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI, având ca obiect suspendare executare act administrativ, respectiv anulare act administrativ.

În termenul de amânare a pronunțării, la data de 24.04.2025, s-au înregistrat concluziile scrise formulate de reclamantă, expediate prin e-mail.

Mersul dezbaterilor a fost consemnat în Încheierea de ședință din 23.04.2025, când a fost amânată pronunțarea pentru azi, Încheierea de amânare a pronunțării făcând parte integrantă din prezenta.

INSTANȚA,

Asupra cauzei de față:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 10.04.2025, în dosarul cu nr. de mai sus, reclamanta #####-##### a solicitat în contradictoriu cu pârâta Curtea Constituțională a României:

1.Suspendarea executării actului administrativ unilateral normativ intitulat Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 până la soluționarea definitivă a capătului 2 de cerere;

2.Anularea Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024;

3.Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În susținerea cererii au fost invocate următoarele motive:

I. Chestiuni prealabile

A. Reclamanta susține că are dreptul de a se adresa în fața unei instanțe judecătorești pentru apărarea dreptului fundamental de a alege, drept prevăzut de art.36 alin.1 din Constituția României, art 40 din ##### Drepturilor Fundamentale a UE și art.3 din Primul Protocol Adițional #####.

B.Dreptul de a se adresa instanței de contencios administrativ cu acțiune împotriva actului administrativ normativ intitulat Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, se bazează pe:

-art. 1 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

-art. 21, art. 52 și art. 126 alin. 6 din Constituția României,

-art. 47 alin.1 din ##### Drepturilor Fundamentale a UE, care prevede că orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale eficientă în fața unei instanțe judecătorești;

-art. 6 alin. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care prevede că: ""Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independent și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil.”

C. Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 este un act administrativ normativ, așa cum este definit de art.2 alin.1 lit.c) din Legea nr.554/2004: este un act emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării și executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Curtea Constituțională a României este o autoritate publică, iar Hotărârea ar. 32 din 6 decembrie 2024, a fost dată, așa cum se arată în chiar cuprinsul hotărârii în paragraful 3, în aplicarea legii, respectiv art. 37 alin. 1 din Legea nr. 47/1992 și art. 3 din Legea nr.370/2004 pentru alegerea Președintelui României și a produs efecte juridice, întrerupând intempestiv procedura de votare pentru turul al II-lea al alegerilor prezidențiale și împiedicând cetățenii români cu drept de vot, printre care se numără și reclamantul, să-și exercite acest drept fundamental prevăzut în art.36 alin.1 din Constituția României.

Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 nu se află între actele administrative exceptate de a fi atacate în contenciosul administrativ, prevăzute de art. 5 din Legea nr. 554/2004.

Astfel, Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 nu privește relația dintre Curtea constituțională și Parlamentul României, nu este un act de comandament cu caracter militar și pentru modificarea sau desființarea acestei hotărâri nu există o altă procedură judiciară prevăzută de vreo lege organică.

Așadar, singura cale pentru desființarea acestui act administrativ normativ este acțiunea în contencios administrativ.

Dreptul persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ, de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și de anulare a actului este prevăzut de Constituția României, în art.52, ca un drept fundamental.

Condițiile și limitele exercitării acestui drept sunt stabilite de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004:

“(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin soluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atit privat, cât și public.

Aceași lege prevede expres semnificația termenilor de “drept vătămat” și „interes legitim public”, în art 2 alin. t lit. o) și r):

o) drept vătămat - orice drept prevăzut de Constituție, de lege sau de alt act normativ, căruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ;

r) interes legitim public - interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice;

D.Dreptul de cetățean cu drept de vot a fost vătămat prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, pentru că votul său valabil exprimat în turul 1 din data de 24 noiembrie 2024 a fost anulat, aruncat la gunoi, și a fost împiedicat să își exprime votul în turul al II-lea din 8 decembrie 2024, prin aplicarea ștampilei "votat" pe unul din cei doi candidați care fuseseră validați prin Hotărârea CCR nr.31, ca și cum ar fi fost un cetățean lipsit de drepturile electorale, deși au fost ipoteza prevăzută de art.36 alin.2 din Constituția României, iar art 53 alin.1 din Constituția României prevede că restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți se poate face numai prin lege.

În mod indirect și ilegal, prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a fost încadrat dar și toți cetățenii români cu drept de vot, în categoria prevăzută de art 36 alin. 2 din Constituția României, adică în categoria debililor sau alienaților mintali, pușilor sub interdicție sau condamnaților la pierderea drepturilor electorale, prin hotărâre definitivă, fiind batjocoriți, înjosiți și umiliți, ca persoane care nu merită să-și exercite dreptul de vot.

Așadar, nu numai că i s-a restrâns, și celorlalți cetățeni cu drept de vot, dreptul fundamental de a alege unul dintre cei doi candidați validați prin Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024, prin hotărârea nelegală a CCR și nu prin lege, dar practic acest drept i s-a anulat definitiv pentru alegerile prezidențiale.

E. Totodată, prin Hotărârea a cărei anulare o cere a fost adusă atingere și interesului legitim public, întrucât această hotărâre a împins ##### în afara ordinii de drept și a democrației constituționale, dreptul de vot al tuturor cetățenilor români înscriși în lista electorali permanenți a fost încălcat, respectarea de către autoritățile publice a drepturilor și libertăților cetățenilor români fiind pusă sub semnul incertitudinii totale.

Statul ##### nu are un Președinte ales deși mandatul Președintelui anterior s-a încheiat la data de 21 decembrie 2024, prin ajungerea la finalul duratei de 5 ani de la depunerea jurământului.

F. Hotărârile Curții Constituționale date în aplicarea Legii nr.370/2004 privind alegerea președintelui României și orice altă hotărâre dată de Curtea Constituțională în materiile prevăzute de art. 11 alin. I lit. B din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții constituționale, pot fi supuse controlului contenciosului administrativ.

Intr-adevăr art. 11 alin. 3 teza finală din Legea nr. 47/1997 prevede că "hotărârile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor ", dar acest lucru nu înseamnă că ele nu pot fi atacate în contencios administrativ, întrucât general obligatoriu nu este sinonim cu definitiv.

Potrivit DEX ai limbii române, obligatoriu înseamnă "##### trebuie urmat întocmai, cart trebuie făcut, îndeplinit.", iar definitiv înseamnă "##### nu mai e supus modificărilor, stabilit pentru totdeauna".

Numai în materie jurisdicțională o hotărâre este definitivă dacă nu este supusă nici unei căi de atac.

Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 nu este un act emis în materie jurisdicțională, pentru că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art 2 alin. I lit d) și e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Astfel, aceste texte de lege sunt următoarele:

”d) act administrativ-jurisdicțional - actul emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială;

e)jurisdicție administrativă specială - activitatea înfăptuită de o autoritate administrativă care are, conform legii organice speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și independenței activității administrativ-jurisdicționale”.

Curtea Constituțională nu a armat o procedură bazată pe principiile contradictorialității și asigurării dreptului la apărare. Curtea Constituțională pur și simplu s-a întrunit în secret fără a da publicității măcar un comunicat nu a citat-o nici pe reclamantă și nici pe ceilalți cetățeni cu drept de vot și nici pe candidați, pur și simplu le-a anulat votul exprimat în turul I și le-a interzis să își exprime votul în turul al II-lea, absolut arbitrar, cu încălcarea Constituției României, a Legii nr.47/1992 și a Legii nr.370/2004 dar și a Convenției Europene a Drepturilor Omului și a Cartei Drepturilor Fundamentale a UE.

Prin abuz de putere CCR a consemnat la finala actului administrativ normativ, intitulat Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, că această “hotărâre” ar fi definitivă, întrucât nici în Constituția României, nici în Legea nr. 47/1992 și nici în Legea nr. 370/2004 nu se prevede că vreo hotărâre emisă de autoritatea publică Curtea Constituțională a României ar fi definitivă.

Intr-adevar Curtea Constituțională a României are și atribuții jurisdicționale, dar numai în materia verificării constituționalității proiectelor de legi, în cazul controlului anterior de constituționalitate sau în cazul controlului posterior, când soluționează excepțiile de neconstituționalitate invocate în fața instanțelor judecătorești.

Când îndeplinește atribuția de jurisdicție constituțională, Curtea Constituțională înștiințează părțile despre termenul fixat pentru soluționarea excepției, la ședință publică anunțată participă un procuror, căruia i se acordă cuvântul pentru a pune concluzii, instanța în fața căreia s-a ridicat excepția își spune punctul de vedere iar încheierile de sesizare a CCR sunt comunicate încheierile de sesizare sunt comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Citează disp. Art 30 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru a avea deplină înțelegere a atribuției de jurisdicție constituțională:

“(1)Primind încheierea prevăzută la art 29 alin, (4), președintele Curții Constituționale va desemna judecătorul-raportor și va comunica încheierea prin care a fost sesizată Curtea Constituțională președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, indicându-le data până la care pot să trimită punctul lor de vedere. Prevederile art 17 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(2) Judecătorul desemnat ca raportor, potrivit alin. (1), este obligat să ia măsurile necesare pentru administrarea probelor la data judecării.

(3) Judecata are loc la termenul stabilit, pe baza actelor cuprinse în dosar, cu înștiințarea părților și a Ministerului #####.

(4) Participarea procurorului la judecată este obligatorie.

(5)Părțile pot fi reprezentate prin avocați cu drept de a pleda la Înalta ##### de Casație și Justiție

Or, în ce privește Hotărârea nr.32 din 6 decembrie 2024, Curtea Constituțională întâlnită în secret, la ședință nu a fost citat nimeni, nici candidații din turul I sau din turul al II-lea, pentru că voturile primite în turul I de toți candidații au fost anulate, pur și simplu aruncate la gunoi, nu a participat nici măcar procurorul, nu a existat nici contradictorialitate nici respectarea dreptului la apărare.

Așadar, este absolut revoltător și se susține și să fie acceptată ideea falsă că Hotărârea nr. 32 din decembrie 2024 ar fi un act juridicțional constituțional.

Împrejurarea că acest act a fost emis de persoane care compun Curtea Constituțională, nu îl transformă în act jurisdicțional constituțional. Acest lucru este tot atât de adevărat pe cât este că o scrisoare, trimisă de un judecător din cadrul Puterii Judecătorești unui prieten din copilărie, ar fi hotărâre judecătorească.

II Motivarea capătului de cerere având ca obiect suspendarea executării Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024.

În cauză este îndeplinită condiția prevăzută de art 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, mai exact a depus plângere prealabilă la emitentul actului a cărui anulare o cere, respectiv la Curtea Constituțională a României, plângere transmisă prin email la adresa indicată pe site-ul instituției.

Actul administrativ normativ a fost emis cu încălcarea legii, mai precis sunt 6 motive de nelegalitate ale acestui act:

- Curtea Constituțională, în emiterea hotărârii deduse prezentei plângeri prelabile, a comis un exces de putere, așa cum este definit de art 2 alin. 1 lit n) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, a interpretat în mod abuziv atribuția prevăzută de art. 146 lit. f) din Constituție, sesizându-se din oficiu, deși art. 10 din Legea nr. 47/1997 prevede expres că sesizarea trebuie făcută în scris și motivat;

- a fost emis cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuție posibilitatea anulării alegerilor, după ce anterior validase prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024 turul 1 și rezultatele acestui tur,

- a fost dat cu încălcarea condițiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr. 37/2004, necesare pentru anularea alegerilor,

- a fost emis și cu încălcarea art. 2 din Constituția României privind Suveranitatea, ca principiu constituțional general.

- a fost emis și cu încălcarea dreptului fundamental de a alege, prevăzut de art 36 alin. 1 coroborat cu art 81 alin. 1 din Constituția României.

Împrejurările în care a fost emis acest act administrativ, judecătorii Curții Constituționale întâlnindu-se pe ascuns, fără să dea un Comunicat de presă despre ședința din 6 decembrie, sesizându-se din oficiu, pe baza unor documente apărute în spațiul public, adică în mass-media, fără să fi fost sesizați de persoane îndreptățite de Legea ##### și ceară anularea alegerilor, cu dovezi autentice, asumate de persoanele care ar fi putut face sesizarea, întrerupând intempestiv procedura de votare în turul al II-lea, care era în cura de desfigurare la secțiile de votare din străinătate, deși cu doar 4 zile înainte aceiași judecători validaseră turul I, confirmând că procesul electoral în turul 1 a fost corect, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, reprezintă un caz bine justificat pentru suspendarea executării Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, asupra căreia există serioase îndoieli în ce privește legalitatea acestuia.

Totodată, se impune suspendarea executării Hotărârii CCR nr.32 din 6 decembrie 2024 pentru ci reclamanta, în calitate de cetățean român cu drept de vot, care era și este înscris în lista electorală permanentă, sunt expusă unui pierderi iminente, întrucât nu va mai putea să-și exercite dreptul de vot pentru unul din candidații validați în urma turului 1 după data de 4 mai 2025, când va avea loc turul 1 al alegerilor prezidențiale organizate în urma Hotărârii ilegale a CCR, a cărei anulare o cere.

Suspendarea executării Hotărârii a cărei anulare se impune și pentru ca pârâta, în calitate de emitent al actului administrativ ilegal, să fie împiedicată să comită și alte abuzuri. Singura autoritate care este în măsură să sancționeze acest abuz constituțional și legal al Curții Constituționale este #####.

este una dintre puterile Statului ##### și reintrarea în cadrul constituțional o poate face numai #####, pentru că celelalte puteri: executive și parlamentară nu vor, nu pot sau nu au interes pentru respectarea drepturilor fundamentale.

Potrivit art. 126 alin. 6 din Constituția României, controlul judecătoresc al actelor administrative este garantat și citez:

"Controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrative, este garantat, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și actelor de comandament militar: "

Așadar, instanța de contencios administrativ este competentă să controleze legalitatea actului administrativ normativ Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 și sunt întrunite toate condițiile pentru suspendarea actului contestat, respectiv cele prevăzute de art. 15 rap. la art. 14 alin. I din Legea nr. 554/2004, astfel solicită soluționarea acestui capăt de cerere de urgență și cu precădere, așa cum obligă art. 15 rap. la art 14 alin. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

III. Motivele de anulare a actului administrativ normativ intitulat Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024

1. Curtea Constituțională, în emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, a comis un exces de putere, așa cum este definit de art. 2 alin. 1 lit. n) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004: „exces de putere - exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor”.

Prin actul administrativ normativ denumit Hotărârea nr. 32/06.12.2024, CCR a interpretat în mod abuziv atribuția prevăzută de art. 146 lit.f din Constituție, aceea de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea președintelui României, anulând, printr-o autosesizare arbitrară, întreg procesul democratic de alegere a Președintelui României.

Procedura pentru alegerea președintelui României este prevăzută de Legea nr. 370//2004, tar atribuțiile Curții Constituționale sunt de asemenea prevăzute expres în această lege.

Astfel, nici Legea de organizare și funcționare a Curții Constituționale nr. 47/1992 și nici Legea nr.370/2004 privind alegerea președintelui României, nu prevede dreptul Curții Constituționale de a se sesiza din oficiu, prin fapta de „a lua act de conținutul unor documente prezentate în Ședința Consiliului Suprem de Apărare a Țării și aduse la cunoștință publică, așa cum se indică textual în paragraful nr. 5 al Hotărârii a cărei anulare o cere.

Astfel, Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale prevede că:

Articolul 16

(1) Curtea Constituțională poate fi sesizată în cazurile expres prevăzute de art. 146 din Constituție, republicată, sau de legea sa organică.

(2) Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate. ”

CCR nu are dreptul să se autosesizeze, ea poate fi sesizată doar în scris și motivat.

De asemenea, potrivit art.52 alin.1 și 2 din Legea nr. 370/2004 privind alegerea președintelui României:

„(1) Curtea Constituțională anulează alegerile în cazul în care votarea și stabilirea rezultatelor au avut loc prin fraudă de natură să modifice atribuirea mandatului sau, după caz, ordinea candidaților care pot participa la al doilea tur de scrutin. În această situație Curtea va dispune repetarea turului de scrutin în a doua duminică de la data anulării alegerilor.

(2) Cererea de anulare a alegerilor se poate face de partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și de candidații care au participat la alegeri, în termen de cel mult 3 zile de la închiderea votării; cererea trebuie motivată și însoțită de dovezile pe care se întemeiază.

Prin urmare, potrivit textului de lege citat, dreptul de a sesiza Curtea Constituțională, cu o cerere având acest obiect, este recunoscut numai competitorilor electorali, respectiv: partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și candidaților care au participat la alegeri. ##### orice altă persoană ar fi formulat o asemenea cerere, Curtea Constituțională ar fi trebuit să o respingă ca fiind introdusă de o persoană fără calitate/ca inadmisibilă.

La alegerile prezidențiale din 2024, Curtea Constituțională a fost sesizată cu două cereri de anulare a alegerilor, de către candidații: ##### și #####-#####
#####, contestații care au fost respinse. Contestația formulată de candidatul #####
a fost respinsă ca tardivă (Hotărârea CCR nr. 29 din 28 noiembrie 2024), iar contestația candidatului ##### - ##### a fost respinsă ca neîntemeiată (Hotărârea CCR nr. 30 din 2 decembrie 2024), ambele hotărâri fiind publicate în Monitorul Oficial.

În considerentele Hotărârii nr. 29 din 28 noiembrie 2024, paragraful 15, Curtea Constituțională a reținut că: În aplicarea dispozițiilor legale antereferite, pct.103 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. ##### privind aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare pentru alegere Președintelui României În anul 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr.874 din 30 august 2024, stabilește că formularea cererilor pentru anularea alegerilor pe motiv de fraudă electorală se realizează de către competitorii electorali În termen de cel mult 3 zile de la încheierea votării, cel mai târziu până la data de 26 noiembrie 2024, ora 24,00”.

Iar în considerentele Hotărârii nr. 30 din 2 decembrie 2024, Curtea Constituțională a reținut În paragrafele 30 și 31 că:

“ 30. Curtea reține că nici Biroul Electoral Centrat și nici celelalte birouri electorale nu au Identificat elemente de natură să conducă la reținerea existenței unor nereguli de natură a afecta rezultatul numeric al alegerilor. Examinarea Curții Constituționale converge către aceeași concluzie și, în consecință, Curtea constată că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art.52

alin.(1) din Legea nr.370/2004, conform căreia Curtea Constituțională anulează alegerile în cazul în care votarea și stabilirea rezultatelor au avut loc prin fraudă de natură să modifice atribuirea mandatului sau, după caz, ordinea candidaților care participă la al doilea tur de scrutin.

31. Cu privire la argumentele învederate în susținerea cererii de anulare referitoare la modul de desfășurare a campaniei electorale în prezența votului sau în mediul Online ori la votul exercitat de alegători care nu aveau dreptul să voteze pe liste suplimentare deoarece aveau domiciliul în aceeași unitate administrativ-teritorială în care se afla secția de votare la care au votat. Curtea reține că aceste aspecte nu au fost motivate de autorul cererii, astfel că nu pot fi analizate în acest cadru procesual.

Ca urmare a respingerii celor două contestații, prin Hotărârea nr.31 din 2 decembrie 2024 privind rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României în cadrul primului tur de scrutin din 24 noiembrie 2024, Curtea Constituțională a confirmat și validat rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României din primul tur de scrutin de la data de 24 noiembrie 2024, după cum urmează:

- numărul total al alegătorilor înscrși în listele electorale permanente: 18.021.800;
- numărul total al alegătorilor care s-au prezentat la urne: 9.465.650;
- numărul total al voturilor valabil exprimate: 9.242,186;
- numărul total al voturilor nule: 225.152;
- numărul de voturi necesare pentru a fi ales Președinte al României, conform art.2 alin. (1) lit. b) din Legea nr.570/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare: 9.010,901;

- numărul total al voturilor valabil exprimate, obținute de fiecare candidat:

1. #####-##### 1.772.500
2. #####-##### 1.281.525
5. lon-##### 1.769.760
4. #####-lonel ##### 811.952
5. ##### 416.555
6. #####-### 585.898
7. ### Birchall 42.853
8. #####-#####-##### 14.502
9. #####-##### 14.683
10. ##### 20.089
11. ##### 2.120.401
12. ##### 286.842
13. #####-##### 95.782
14. ##### 11.246

Totodată a hotărât că:

- rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României din primul tur de scrutin de la data de 24 noiembrie 2024 se aduce la cunoștință publică.

- se va organiza al doilea tur de scrutin pentru alegerea Președintelui României în data de duminică, 8 decembrie 2024, la care vor participa domnul ##### și doamna #####-##### în această ordine.

- prezenta hotărâre este definitivă și general obligatorie, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se aduce la cunoștință prin mass-media.

După ce s-a publicat Hotărârea CCR nr. 31 din 2 decembrie 2024, în Monitorul Oficial al României nr. 1214 din 03.12.2024, în data de 6 decembrie 2024, în timp ce procesul de votare pentru turul al doilea începuse în diaspora, Curtea Constituțională a României s-a întrunit în secret, fără a se publica un comunicat cu privire la această întrunire, și, ca urmare a autosesizării, a emis Hotărârea nr. 32, prin care, invocându-se absolut eronat și prin interpretarea extensivă a art. 146 Ut, f) din Constituția României, prin exces de putere, a anulat întregul proces electoral cu privire la alegerea Președintelui României, desfășurat în baza Hotărârii Guvernului nr.736/2024 privind stabilirea datei alegerilor pentru Președintele României din anul 2024 și a Hotărârii Guvernului nr. ##### privind aprobarea Programului calendaristic și a dispus reluarea în Integralitate a procesului electoral pentru alegerea Președintelui României Guvernul urmând să stabilească o nouă dată pentru alegerea Președintelui României, precum și un nou program calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare.

2. Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a fost emisă cu încălcarea termenului până la care ar fi putut fi pusă în discuție posibilitatea anulării alegerilor, respectiv data validării rezultatelor primului tur de scrutin, așa cum prevede pct.107 din Anexa HG nr. 1061/2024,

Art. 33 alin. 1 din Legea nr. 370/2004 prevede că:

„(I) Curtea Constituțională validează rezultatul fiecărui tur de scrutin, asigură publicarea rezultatului alegerilor în mass-media și în Monitorul Oficial al României, Partea 1, pentru fiecare tur de scrutin și validează rezultatul alegerilor pentru președintele ales.”

Iar art. 52 alin. 3 din aceeași lege prevede că:

“(3) Soluționarea cererii (de anulare a alegerilor subl.n) de către Curtea Constituțională se face până la data prevăzută de lege pentru aducerea la cunoștința publică a rezultatului alegerilor.”

Așadar, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, CCR adusesese la cunoștința rezultatul turului 1 al alegerilor prezidențiale, astfel încât nu mai era în termen și să examineze corectitudinea procedurii electorale din turul I.

După data de 2 decembrie 2024, Curtea Constituțională ar fi avut dreptul să examineze numai corectitudinea procesului electoral al turului al II-lea, ca după finalizarea procedurii de vot din acest tur, într-o eventuală cerere de anulare a alegerilor pe care o puteau formula numai competitorii electorali, potrivit art.52 alin. 2 din Legea 370/2004, citat mai sus.

Art. 52 din Legea nr. 370/2004 prevede că;

“(1) Curtea Constituțională anulează alegerile în cazul în care votarea și stabilirea rezultatelor au avut loc prin fraudă de natură să modifice atribuirea mandatului sau, după caz, ordinea candidaților care pot participa la al doilea tur de scrutin. În această situație Curtea va dispune repetarea turului de scrutin în a doua duminică de la data anulării alegerilor.

(2) Cererea de anulare a alegerilor se poate face de partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și de candidații care au participat la alegeri, în termen de cel mult 3 zile de la închiderea votării; cererea trebuie motivată și însoțită de dovezile pe care se întemeiază.

(3) Soluționarea cererii de către Curtea Constituțională se face până la data prevăzută de lege pentru aducerea la cunoștința publică a rezultatului alegerilor.”

Așadar, Curtea Constituțională avea dreptul:

-să anuleze alegerile din turul I, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris și cu dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării în turul I și putea dispune reluarea turului I în a doua duminică de la reluarea alegerilor:

- si anuleze alegerile din turul al II-lea, dacă era sesizată de competitorii electorali, în scris și cu dovezi, în termen de 3 zile de la închiderea votării din turul al II-lea și putea dispune numai reluarea turului al II-lea, în a doua duminică după anularea alegerilor.

Odată ce fusese validat turul I, prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, Curtea Constituțională putea anula numai turul al II-lea, după ce procedura de vot în turul al II-lea era terminată, și numai la sesizarea scrisă a competitorilor electorali, însoțită de dovezi, în termen de trei zile de la închiderea votării din turul al II-lea.

####, Curtea Constituțională, prin abuz de putere a întrerupt intempestiv procedura de votare din turul al II-lea, anulând întreaga procedură electorală desfășurată până la acel moment, deși validase turul I, fără niciun temei constituțional și legal.

3. Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă cu încălcarea principiului irevocabilității actelor administrative care au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice.

Potrivit art. I alin. 6 teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004:

"Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice"

Astfel, deși prin Hotărârea nr. 31 din 2 decembrie 2024, CCR a validat alegerile și rezultatele din turul I al alegerilor prezidențiale și a stabilit care sunt cei doi candidați care vor participa la turul al II-lea din 8 decembrie 2024, cu încălcarea dispozițiilor citate mai sus, practic a revocat această hotărâre, prin emiterea Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024, deși Hotărârea nr.31 din 2 decembrie 2024 a produs efecte juridice, procedura electorală fiind continuată, iar procesul de vot în secțiile de votare din străinătate era în curs de desfășurare, potrivit calendarului electoral stabilit prin HG nr.1061/2024.

4.Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost dată ca încălcarea condițiilor de fond prevăzute de art. 52 din Legea nr.37/2004, necesare pentru anularea alegerilor.

Aceste condiții, raportate la situația concretă, din 6 decembrie 2024, când turul I se încheiase (deși fusese validat), iar procesul de vot în turul al II-lea era în plină desfășurare sunt:

-existența unor dovezi de fraudă (condiție expresă prevăzută la art 52 alin. 2 din Legea nr. 37/2004: "cererea trebuie motivată și însoțită de dovezile pe care se întemeiază";

- această fraudă să fi fost de natură să modifice ordinea candidaților care participă la al doilea tur de scrutin.

Dovezile de fraudă, evident, trebuie să aibă legătură cu procedura electorală, spre exemplu: buletine de vot false, vot multiplu, turism electoral etc., unită cu fraudă la stabilirea rezultatelor, de exemplu: procese-verbale false, calcule matematice greșite, erori ale infrastructurii digitale etc.

Nu orice fraudă de acest gen poate conduce la anularea alegerilor, ci doar fraudă masivă, de natură să modifice ordinea candidaților la al doilea tur de scrutin.

Corectitudinea procesului electoral din turul I a fost cercetată de Curtea Constituțională cu ocazia examinării unei contestații prin care s-a cerut anularea alegerilor din turul I.

Astfel, prin Hotărârea nr. 30 din 2 decembrie 2024 privind cererea de anulare alegerilor, formulată de domnul #####-##### #####, Curtea Constituțională a reținut că nici Biroul

Electoral Central și nici celelalte birouri electorale nu au identificat elemente de natură să conducă la reținerea existenței unor nereguli de natură a afecta rezultatul numeric al alegerilor și că în ce privește la modul de desfășurare a campaniei electorale în preziua votului sau în mediul online ori la votul exercitat de alegători care nu aveau dreptul să voteze pe liste suplimentare deoarece aveau domiciliul în aceeași unitate administrativ-teritorială în care se afla secția de votare la care au votat, aceste aspecte nu au fost motivate de autorul cererii, și evident nici dovedite.

Hotărârea CCR a cărei anulare o cere a fost dată în mod cu total arbitrar, fără absolut nicio dovadă că procesul electoral ar fi fost fraudat în așa măsuri încât s-ar fi impus anularea alegerilor.

CCR a reținut în Hotărârea nr. 32/06.12.2024 exclusiv motive străine condițiilor legate prevăzute în mod limitativ de către legiuitor pentru anularea procesului electoral. Se arată în motivare că există suspiciunile persuadării alegătorilor prin exploatarea „abuzivă” a algoritmilor platformelor de social-media, că s-ar fi eludat legislația prin nemarcarea materialelor electorale cu însemnele specifice campaniei electorale și că ar exista eventuale cheltuieli netransparente ale campaniei unuia dintre candidați.

CCR a considerat că votanții români nu au discernământul necesar pentru a distinge între mesajele candidaților, a acționat împotriva prevederilor Constituției României și a Codului Civil, i-a considerat pe votanții români că au fost lipsiți de discernământ la votul din 24 noiembrie, din primul tur al alegerilor prezidențiale și a considerat că vor fi în continuare lipsiți de discernământ și la votul care începuse în 6 decembrie și urma să continue până pe 8 decembrie 2024, și a acționat preventiv anulând întregul proces electoral, anulându-le suveranitatea și implicit sabotând prevederile art. 1 alin. 3 și art.2 din Constituție.

Toate așa zise nereguli privind nemarcarea materialelor electorale cu însemnele specifice și existența unor cheltuieli netransparente nu numai că nu au fost dovedite, dar nu s-a arătat în motivarea Hotărârii nr. 32/06.12.2024 care sunt în concret dispozițiile legale încălcate, care este sancțiunea prevăzută de lege pentru încălcarea acestora și cum au fost acestea apte de a fraudă votul și să modifice ordinea candidaților din turul 1.

CCR, în cuprinsul Hotărârii în cauză, nu a reținut cu certitudine indubitabilă ingerința unor entități statale sau non-statale (nici documentele desecretizate ale serviciilor de informații nu au revelat astfel de entități), deși s-a pronunțat în sensul că „trebuie exclusă ingerința unor entități statale sau non-statale în realizarea unor campanii de propagandă sau dezinformare electorală”. Curtea Constituțională, nu a avut în posesie probe/dovezi, că vreunul dintre candidații calificați în turul al II-lea, ar fi săvârșit acțiuni în acest sens, iar instituțiile abilitate, prin reprezentanții lor legali, au recunoscut public aceasta.

Astfel, fostul președinte ##### lohannis, în funcție la data anulării alegerilor a declarat la data de 18 decembrie 2024 că:

„Noi știm ce s-a întâmplat, dar după proceduri diplomatice e destul de greu să arăți cu degetul: voi ați fost. La atacuri maligne, atribuirea e foarte complicată pentru că se poate face numai dacă ai dovezi concrete fi indubitabile, iar în spațiul cibernetic e foarte greu de găsit ceva indubitabil.”

Din aceasta declarație deducem că nu există nici un fel de dovezi pentru existența unor atacuri cibernetice sau forme de persuasiune agresivă în alegerile prezidențiale menite să anihileze liberul arbitru al votanților, implicit pe al reclamantului, ci există doar simple presupuneri fără nici un probatoriu indubitabil.

De asemenea Președintele Curții Constituționale a României, #####, a declarat într-un interviu acordat unei publicații juridice on line, la întrebarea dacă documentele declasificate sunt suficiente pentru anularea alegerilor ci:

“Curtea a sancționat, în limitele obligației sale constituționale, procedura electorală ca atare, derulată în condiții de incorectitudine, stabilite în baza unor documente oficiale ale instituțiilor care, prin lege, au rolul să protejeze securitatea națională și care au atestat că au existat nereguli majore în cadrul procesului electoral. Mai simplu spus, prejudiciul în materialitatea sa obiectivă s-a produs.

Într-un stat de drept, pornim în judecata noastră de la premisa de legalitate și veridicitate a actelor și a documentelor întocmite de instituțiile statului. Astfel, în cadrul unui contencios electoral abstract, aceste documente declasificate, repet declasificate, au format convingerea unanim împărtășită în rândul judecătorilor constituționali că procesul electoral a fost viciat într-o asemenea măsură încât rezultatele electorale și ordinea candidaților au fost afectate în mod substanțial.”

Prin urmare, conducătorul instituției publice pârâte, Cartea constituțională a României a recunoscut că hotărârea nr. 32 nu s-a bazat pe dovezi, ci pe narațiuni înșălate în documente așa-zis secrete, declasificate, apărute în spațiul public, atribuite serviciilor secrete din #####.

5.Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024 a fost emisă și cu încălcarea art 2 din Constituția României privind Suveranitatea, ca principiu constituțional general.

Astfel, potrivit textului constituțional:

"(1) Suveranitatea națională aparține poporului roman, care o exercită prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum.

(2) ##### un grup și nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu .

Practic, prin Hotărârea nr. 32 din 6 decembrie 2024, CCR a încălcat suveranitatea poporului român, al cărui membru sunt fi eu, anulând întreaga procedură electorală, lăsând ##### fără Președinte legitim ales de poporul român și aruncând-o într-o criză politică profundă, care nu s-a încheiat nici acum la peste 4 luni de la anularea alegerilor.

Mai mult, prin paragraful nr. 22 din Hotărârea a cărei revocare o cer, CCR a exercitat suveranitatea poporului român în nume propriu, impunându-ne un Președinte care nu a fost ales, care nu mai avea dreptul să rămână în funcție după împlinirea duratei de 5 ani a celui de-al doilea mandat Citez paragraful nr. 22 : “Curtea, având în vedere complexitatea și durata în timp a operațiunilor electorale necesare ulterior pronunțării prezentei decizii, constată aplicabilitatea art.83 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia Președintele României în funcție „exercită mandatul până la depunerea jurământului de Președinte nou-ales ”,

Astfel, deși Constituția României prevede în art 83 alin. I că: “Mandatul Președintelui României este de 5 ani și se exercită de la data depunerii jurământului”, iar alin. 3 al art 83 prevede că : ”Mandatul Președintelui României poate fi prelungit, prin lege organică, în caz de război sau catastrofă”, iar mandatul Președintelui #####-##### împlinea 5 ani în data de 21 decembrie 2024, cu toate acestea, CCR a împiedicat poporul român să-și aleagă Președintele și "a ales" în locul poporului român, numind un Președinte care a exercitat în mod nelegal și nelegitim această funcție, până la data de 4 februarie 2025, când și-a dat demisia.

La data de 22 decembrie 2024 funcția de Președinte urma să devină vacantă, potrivit art 97 alin. 1 teza a 111-a (caz de imposibilitate definitivă a exercitării atribuțiilor), iar interimatul trebuia

asigurat de președintele Senatului sau de Președintele Camerei Deputaților, potrivit art. 98 alin.1 din Constituția României.

Or, Curtea Constituțională, a exercitat suveranitatea poporului român în nume propriu, impunând poporului român un Președinte neales, numit de chiar Curtea Constituțională, cu încălcarea gravă a prevederilor Constituției României deși, potrivit art.142 alin.1, Curtea Constituțională ar fi trebuit să fie garantul supremației Constituției.

Ipoieza art. 83 alin. 2 la care a făcut trimitere CCR în paragraful 22 din Hotărârea a cărei revocare o cere, este absolut eronată și un abuz, o scoatere din context și o ignorare totală a celorlalte dispoziții arătate mai sus, care se referă la durata mandatului Președintelui României.

Astfel art.83 alin. 2 din Constituția României are aplicabilitate numai în ipoteza normală a procedurii de alegere a Președintelui României, adică în situația în care validarea alegerilor prezidențiale pentru viitorul Președinte și confirmarea rezultatelor ar fi fost făcută anterior expirării duratei de S ani de la depunerea jurământului Președintelui în funcție, și am fi avut: un Președinte ales, confirmat prin Hotărârea CCR, și un Președinte în funcție. Președintele în funcție, evident rămâne în funcție până îi expiră mandatul de 5 ani, dată la care va depune jurământul Președintele nou ales.

6. Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei revocare o cere, a fost emisă și ca încălcarea dreptului fundamental de a alege, prevăzut de art. 36 alin. 1 coroborat cu art. 81 alin. 1 din Constituția României.

Astfel, potrivit art 36 alin. 1: "Cetățenii au drept de vot de la vârsta de 18 ani, împliniți până în ziua alegerilor inclusiv", iar potrivit art. 81 alin. 1: "Președintele României este ales prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat."

Dreptul său de cetățean cu drept de vot a fost vătămat prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, pentru că votul său valabil exprimat în turul 1 din data de 24 noiembrie 2024 a fost anulat, aruncat la gunoi, și nu fost împiedicat să l exprime voluntar în turul al II-lea din 8 decembrie 2024, prin aplicarea ștampilei "votat" pe unul din cei doi candidați care fuseseră validați prin Hotărârea CCR nr. 31, ca și cum ar fi fost un cetățean lipsit de drepturile electorale, deși nu este în ipoteza prevăzută de art 36 alin. 2 din Constituția României, iar art. 53 alin. 1 din Constituția României prevede că restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți se poate face numai prin lege.

În mod indirect și ilegal, prin Hotărârea CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024, a cărei anulare o cere, a fost încadrat ca toți cetățenii români cu drept de vot, în categoria prevăzută de art. 36 alin. 2 din Constituția României, adică în categoria debilor sau alienaților mintali, pușilor sub interdicție sau condamnaților la pierderea drepturilor electorale, prin hotărâre definitivă, fiind batjocoriți, înjosiți și umiliți, ca persoane care nu merită să-și exercite dreptul de vot.

Așadar, nu numai că i s-a restrâns, dreptul de vot, dreptul fundamental de a alege unul dintre cei doi candidați validați prin Hotărârea CCR nr 31 din 2 decembrie 2024, prin hotărârea nelegală a CCR și nu prin lege, dar practic acest drept i s-a anulat definitiv pentru alegerile prezidențiale.

Ca și cetățean român cu drept de vot, i s-a interzis dreptul de a-și se alege Președintele, iar dreptul său a fost înlocuit cu voința arbitrară a Curții Constituționale, care a impus tuturor cetățenilor români, un Președinte pe care l-a numit Curtea Constituțională, cu încălcarea Constituției României.

În aceeași situație se află cetățenii români care au votat în turul I și apucaseră să voteze la Secțiile din străinătate în data de 6 decembrie 2024, dar și cetățenii înscriși în lista electorală permanentă pentru turul al II-lea al alegerilor prezidențiale din 8 decembrie 2024.

Pentru toate aceste motive, solicită admiterea cererii așa cum a fost formulată admiterea cererii de suspendare executare a Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024,

-după cercetarea fondului cererii, anularea Hotărârii OCR nr. 32 din 6 decembrie 2024

-și obligarea pârâtei Curtea Constituțională a României la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces.

Pârâta Curtea Constituțională a României nu a depus întâmpinare.

Deliberând prioritar asupra excepției necompetenței generale a instanțelor judecătorești, invocată din oficiu instanța reține următoarele:

Prin acțiunea dedusă judecății, reclamanta solicită:

-suspendarea executării Hotărârii CCR nr.32 din 6 decembrie 2024 până la soluționarea definitivă a capătului de cerere privind anularea aceleiași Hotărâri;

- anularea Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024.

Prin Hotărârea nr. 32/06.12.2024, instanța de contencios constituțional a dispus:

„1. În temeiul art.146 lit. f) din Constituție, anulează întregul proces electoral cu privire la alegerea Președintelui României, desfășurat în baza Hotărârii Guvernului nr.756/2024 privind stabilirea datei alegerilor pentru Președintele României din anul 2024 și a Hotărârii Guvernului nr.##### privind aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare pentru alegerea Președintelui României în anul 2024.

2. Procesul electoral pentru alegerea Președintelui României va fi reluat în integralitate, Guvernul urmând să stabilească o nouă dată pentru alegerea Președintelui României, precum și un nou program calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare.

3. Prezenta hotărâre este definitivă și general obligatorie, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se aduce la cunoștință publică.”

În conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, articol invocat de către reclamantă printre temeiurile de drept ale admisibilității cererii, se prevăd următoarele: „(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: (...) c) act administrativ-actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice;”

Curtea reține că emitent al actului contestat este Curtea Constituțională, în exercitarea atribuțiilor sale jurisdicționale, autoritate de jurisdicție constituțională, înființată în baza prevederilor Titlului V din Constituția României, ca unică autoritate de jurisdicție constituțională, independentă, distinctă de autoritățile administrației publice prevăzute de Titlul III din Constituția României.

În drept, Curtea va avea în vedere și următoarele dispoziții legale:

Art. 1 alin. (2) din Legea nr. 47/1992: „Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională în #####;”

Art. 1 alin. (3) din Legea nr. 47/1992: „Curtea Constituțională este independentă față de orice autoritate publică și se supune numai Constituției și prezentei legi.”

Art. 3 din Legea nr. 47/1992: „(1) Atribuțiile Curții Constituționale sunt cele stabilite de Constituție și de prezenta lege. (2) În exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale. (3) Competența Curții Constituționale, stabilită potrivit alin. (2), nu poate fi contestată de nicio autoritate publică”.

Art. 147 alin. (4) din Constituția României, republicată: „(4) Deciziile ##### Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”

În plus, art. 11 alin. (1) lit. B pct. a) din Legea nr. 47/1992 arată că această autoritate de contencios constituțional pronunță hotărâri în cazurile în care veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului.

De altfel, potrivit art. 37 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 republicată, ”Curtea Constituțională veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului.”

De asemenea, alin. (2) al aceluiași articol menționează că rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României este validat de Curtea Constituțională.

La termenul de judecată din 23.04.2025, instanța a invocat din oficiu excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești și a amânat pronunțarea la data de 24.04.2025, pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise asupra acestei excepții.

Conform prevederilor art.131 alin. (1) din CPC „judecătorul este obligat din oficiu să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina.

Potrivit art.130 alin.1 din CPC : ”Necompetența generală a instanțelor judecătorești poate fi invocată de părți ori de către judecător, în orice stare a pricinii.”

Prin competență se înțelege aptitudinea recunoscută de lege unei instanțe judecătorești sau a unui alt organ cu activitate jurisdicțională de a judeca un anumit litigiu.

Astfel cum s-a reținut supra, prin acțiunea dedusă judecății se solicită în temeiul Legii nr. 554/2004 suspendarea și anularea Hotărârii nr.32 din 6.12.2024 pronunțată de Curtea Constituțională a României prin care, în temeiul art. 146 lit. f din Constituție, s-a dispus anularea întregului proces electoral cu privire la alegerea Președintelui României.

Reclamanta consideră că acțiunea este admisibilă, deoarece actul a cărui suspendare și anulare se solicită este un act administrativ cu caracter normativ, împotriva sa formulând plângere prealabilă potrivit art. 7 din Legea nr. 554/2004.

Curtea reamintește însă, că emitent al actului contestat este Curtea Constituțională, în exercitarea atribuțiilor sale prevăzute de art. 146 lit. f) din Constituție, acelea de a veghea la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și de a confirma rezultatele sufragiului.

În analiza competenței instanțelor judecătorești de soluționare a unei acțiuni precum cea dedusă judecății, în care se deduce analizei judecătorești o hotărâre a Curții Constituționale emisă în temeiul unor prevederi constituționale, respectiv cele ale art. 146 lit. f din Constituție, trebuie să se poarte de la dispozițiile art. 1 alin. 2 din Legea nr. 47/1992 potrivit căroră Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională în #####. Îndeplinirea atribuțiilor Curții Constituționale este subsumată rolului său, stabilit de art.142 alin. (1) din Constituție, de „garant al supremației Constituției”, iar în exercitarea atribuțiilor care îi revin

Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale, în acest sens dispunând art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit art.147 alin. (4) din Constituția României, republicată, "(4) Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor."

În raport de aceste prevederi legale, Curtea constată că nu există nicio dispoziție legală care să instituie competența generală a instanțelor judecătorești în verificarea legalității deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională.

Astfel, inadmisibilitatea acțiunii ca efect al constatării necompetenței generale a instanțelor judecătorești în soluționarea acestei cereri este motivată de natura juridică a actului a cărui anulare se solicită și de temeiurile de drept ale acțiunii, hotărârea atacată nefiind un act administrativ/administrativ-jurisdicțional, deci neputând fi supusă controlului de legalitate realizat de instanțele de judecată; nici dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și nici dispozițiile referitoare la căile de retractare prevăzute de C. proc. civ. nu sunt aplicabile actelor Curții Constituționale, instanțele judecătorești neavând competența de a se pronunța asupra legalității acestora.

Instanța subliniază că, prin Decizia nr. #### din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, respingând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.3 alin.(2) și (3) și art. 31 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, referitor la critica adusă caracterului general obligatoriu al actelor emise de către aceasta, Curtea Constituțională a statuat următoarele:

„(...) Art.3 alin. (2) și (3): "(2) În exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale.

(3) Competența Curții Constituționale, stabilită potrivit alin. (2), nu poate fi contestată de nicio autoritate publică." (...)

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale cuprinse în art.1 alin. (3) privind caracterul de stat de drept, democratic și social al României și în art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

Criticile de neconstituționalitate se referă, în esență, la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, care nu sunt supuse niciunei căi de atac, prin aceasta fiind încălcat, potrivit susținerilor autorilor excepției, dreptul constituțional de acces liber la justiție.

Curtea constată că aceste susțineri nu sunt întemeiate, pentru următoarele considerente:

Curtea Constituțională este o autoritate publică politico-jurisdicțională care se situează în afara sferei puterii legislative, executive sau judecătorești, rolul său fiind acela de a asigura supremația Constituției, ca ##### fundamentală a statului de drept. ##### adevărat că în exercitarea acestei atribuții Curtea dispune de modalități de control jurisdicțional al supremației Constituției, asemănătoare jurisdicției unei instanțe judecătorești, procedurile prin care se realizează atribuțiile Curții au trăsăturile procedurilor judecătorești, iar în exercitarea atribuțiilor, judecătorii sunt independenți și inamovibili. Acest lucru nu are nicidecum însă semnificația exercitării funcției puterii judecătorești sau a existenței posibilității de control judiciar, exercitat de către instanțele de judecată, asupra deciziilor pronunțate de către Curtea Constituțională.

Legiuitorul este îndreptăţit să reglementeze competenţa şi atribuţiile Curţii Constituţionale în mod diferit de acelea ale instanţelor de judecată, fiind vorba de instituţii cu natură juridică şi funcţii diferite, în deplin acord cu dispoziţiile constituţionale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separaţiei şi echilibrului puterilor legislativă, executivă şi judecătorească.

Prin urmare, Curtea constată că nu este întemeiată susţinerea autorului excepţiei cu privire la încălcarea dreptului de acces liber la justiţie, dat fiind faptul că acest drept a fost pe deplin exercitat, prin formularea acţiunii în faţa instanţei judecătoreşti, care a sesizat Curtea Constituţională cu excepţia de neconstituţionalitate.

Semnificaţia principiului constituţional al accesului liber la justiţie nu se referă la apărarea unui drept, a unei libertăţi sau a unui interes legitim în faţa Curţii Constituţionale, în mod direct, ci numai în faţa instanţelor judecătoreşti, care, potrivit dispoziţiilor art. 126 alin. (1) din Constituţie, realizează justiţia.”

Referitor la dispoziţiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia "Curtea Constituţională este unica autoritate de jurisdicţie constituţională în #####", prin Decizia nr. ##### din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 18 februarie 2009, Curtea Constituţională a reţinut că acest text de lege dă expresie prevederilor cuprinse în art.142 alin. (1) şi art.146 din Legea fundamentală, precizând rolul Curţii de garant al supremaţiei Constituţiei.

Cu privire la motivele înveredate de către reclamantă referitor la faptul că prezenta acţiune ar fi admisibilă, deoarece în caz contrar s-ar încălca art. 6 paragraful 1 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, instanţa reţine considerentele Deciziei Curţii Constituţionale nr. 302/2012 prin care s-a constatat că nu se încălcă accesul la justiţie datorită lipsei de control judiciar asupra actelor pronunţate de Curtea Constituţională, astfel:

"În ceea ce priveşte controlul de constituţionalitate, acesta este, de asemenea, înscris în prevederile Legii fundamentale, ca o garanţie esenţială a respectării drepturilor şi principiilor fundamentale într-un stat de drept. Sub aspectul jurisdicţiei constituţionale, în timp s-au impus două modele: cel american, care păstrează plenitudinea de jurisdicţie a Curţii Supreme, care face parte din puterea judecătorească, respectiv cel european, care dă în competenţa unei instanţe specializate judecarea cauzelor ce privesc constituţionalitatea, instanţă situată în afara organizării puterilor statului. Particularitatea Curţilor Constituţionale europene constă în aceea că sunt autorităţi publice distincte de oricare dintre puterile statului cunoscute tradiţional în cadrul democraţiei constituţionale: legislativă, executivă şi judecătorească, justiţia constituţională reprezentând, aşadar, o activitate specializată, diferită de cea specifică autorităţii judecătoreşti şi exercitată independent de toate celelalte puteri statale. Curţile Constituţionale beneficiază de o competenţă prin atribuire, dar au plenitudine de jurisdicţie în privinţa atribuţiilor stabilite. Curtea Constituţională a României se supune numai Constituţiei şi legii ei organice de organizare şi funcţionare nr. 47/1992, competenţa sa fiind stabilită de art. 146 din Legea fundamentală şi de Legea nr. 47/1992."

Instanţa mai reţine că în analizarea competenţei instanţelor judecătoreşti de soluţionare a unei acţiuni precum cea dedusă judecăţii, în care se deduce analizei judecătoreşti o hotărâre a Curţii Constituţionale emisă în temeiul unor prevederi constituţionale, respectiv ale art. 146 lit. f din

Constituție, trebuie să se poarte de la dispozițiile art.1 alin. 2 din Legea nr. 47/1992 potrivit căreia Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională în #####.

Îndeplinirea atribuțiilor Curții Constituționale este subsumată rolului său, stabilit de art.142 alin. (1) din Constituție, de „garant al supremației Constituției”, iar în exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale, în acest sens dispunând art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

În aceste context, se reține că în cauza analizată care dorește să supună controlului instanței, o hotărâre emisă în domeniul reglementat de art. 146 lit. f din Constituție și de Legea nr. 370/2004, deciziile Curții Constituționale sunt definitive și obligatorii și nu pot face, contrar susținerilor reclamantei, obiectul analizei instanței de contencios administrativ.

Prin Concluziile scrise depuse în termenul de amânare a pronunțării, reclamanta se prevalează și de eludarea prevederilor art. 5 alin.2 din CPC, susținând că admiterea unei excepții de necompetență generală și respingerea astfel a cererii sale, ca inadmisibilă, reprezintă în fapt, o denegare de dreptate, interzisă de art.5 alin.2 din CPC.

Instanța reține că potrivit prevederilor art.5 din CPC:

"(1) Judecătorii au îndatorirea să primească și să soluționeze orice cerere de competență instanțelor judecătorești, potrivit legii.

(2) Niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă.

(3) În cazul în care o pricină nu poate fi soluționată nici în baza legii, nici a uzanțelor, iar în lipsa acestora din urmă, nici în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare, ea va trebui judecată în baza principiilor generale ale dreptului, având în vedere toate circumstanțele acesteia și ținând seama de cerințele echității.

(4) ##### interzis judecătorului să stabilească dispoziții general obligatorii prin hotărârile pe care le pronunță în cauzele ce îi sunt supuse judecării."

Or, analogia legii sau principiile generale de drept invocate explicit de reclamantă, nu pot opera cu încălcarea normelor de ordine publică, respectiv a normelor de competență generală care sunt de ordine publică, ocrotind un interes public și nu pot crea norme de competență în favoarea instanțelor judecătorești care nu sunt prevăzute explicit de legiuitor.

În fine, instanța subliniază că și practica Înaltei ##### de Casație și Justiție, este în sensul tuturor considerentelor mai sus expuse, relevante în acest sens fiind: Decizia nr. #####/2024, respectiv Decizia nr. #####/2024, ambele cauze vizând anularea aceleiași hotărâri nr.32 din data de 6 decembrie 2024 prin care Curtea Constituțională a decis anularea întregului proces electoral derulat pentru alegerea Președintelui României.

Pentru toate cele ce preced, în temeiul art.130 alin. (1) din C. proc. civ., reținând că, excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești, invocată din oficiu, este fondată, o va admite și, în consecință:

Va respinge, ca inadmisibilă, acțiunea exercitată de reclamantă, având ca obiect:

-suspendarea executării Hotărârii CCR nr.32 din 6 decembrie 2024 până la soluționarea definitivă a capătului de cerere privind anularea aceleiași Hotărâri;

- anularea Hotărârii CCR nr. 32 din 6 decembrie 2024.

Raportat la soluția dispusă și la prevederile art. 453 din CPC, va respinge cererea reclamantei privind acordarea cheltuielilor de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Admite excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești, invocată de instanță din oficiu și, în consecință:

Respinge, ca inadmisibilă, acțiunea exercitată de reclamanta #####-#####, CNP #####, domiciliată în Municipiul #####, #####, în contradictoriu cu pârâta CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI, cu sediul în București, #####, Palatul Parlamentului, intrarea B1, sector 5.

Respinge cererea reclamantei privind acordarea cheltuielilor de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.

Recursul și motivele de recurs se depun la Curtea de Apel #####, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată azi, 24.04.2025, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, conform art. 396 alin.2 din CPC.

Președinte,
#####

Grefier,
#####

Red. #####A/24.04.2025
Tehn ##/5ex.